

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/35/2016
Identifikačné číslo spisu: 1010201419
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1010201419.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Ivany Izakovičovej, v spore žalobkyne: I. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX K. XXX, zastúpenej JUDr. Kamilom Bereseckým, advokátom so sídlom Farská 33, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Mgr. Petrovi Zvarovi, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a.s. Nitra, Cabajská cesta 28, Nitra, IČO: 31 411 487, sídlo správcu Timravina 9, 811 02 Bratislava, zastúpenému Zvara Advokáti s.r.o., Námestie SNP 1, 811 06 Bratislava, o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. septembra 2016, č. k. 10Cbi/32/2010-441, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. septembra 2016, č. k. 10Cbi/32/2010-441 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom z 21.09.2016, č. k. 10Cbi/32/2010-441, žalobu zamietol. Ďalej rozhodol, že žalovaný má nárok na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, aj súdom odvolacieho konania, s tým, že žalobkyňa je povinná zaplatiť na účet Krajského súdu v Bratislave náhradu svedočného V.. W. D..

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že predmetom konania je návrh žalobkyne na vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby, a.s. Nitra, a to nehnuteľností nachádzajúcich sa na LV č. XXXX, kat. územie Nitra, zastavané plochy a nádvoría, parc. č. 6933/2 o výmere 122 m², a parc. č. 6934 o výmere 117 m².

3. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom zo dňa 28.06.2012 žalobe vyhovel a uložil žalovanému vylúčiť zo súpisu majetku úpadcu predmetné nehnuteľnosti. Zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 883,06 Eur. Na základe odvolania žalovaného Najvyšší súd SR svojím uznesením zo dňa 26.02.2014, č. k. 2Obo/6/2013-326, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí Najvyšší súd SR vyslovil právny názor, že v

prejednávanej veci nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok medzi Fondom národného majetku SR (teraz MH Manažment, a.s., Trnavská cesta 100, 821 01 Bratislava) a Vdohospodárskymi stavbami. Z čl. I bod 1 a 2 Dohody o vzájomnom započítaní vyplýva, že Vdohospodárske stavby stratili postavenie veriteľa vo vzťahu k pohľadávke 11.801.460,- Sk, pričom novým veriteľom tejto pohľadávky sa stal FNM SR. Nakoľko Vdohospodárske stavby nemali voči FNM SR v dohode uvedenú pohľadávku (veriteľom tejto pohľadávky už bol bezodplatne FNM SR) podľa čl. I bod 4 nemohlo dôjsť k platnému započítaniu. Predmetom dohody neboli vzájomné pohľadávky medzi FNM SR a Vdohospodárskymi stavbami, a preto nemohlo dôjsť k stretu vzájomných pohľadávok, ako i k zániku pohľadávky FNM SR v čl. I bod 3 uvedenej dohody. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na § 364 Obchodného zákonníka a § 580 Občianskeho zákonníka s tým, že neurčitosť pohľadávky v zmluve o jej započítaní spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o započítaní podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa svoje vlastnícke právo k vylučovaným nehnuteľnostiam doložila neplatnými zmluvami. Ďalej odvolací súd uviedol, že v novom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie postupovať podľa § 157 O. s. p. pri posudzovaní právnej skutočnosti nadobudnutia vlastníckeho práva žalobkyne k vylučovaným nehnuteľnostiam podľa § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka.

4. Po vrátení veci krajský súd v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu vykonal na pojednávaní dňa 21.09.2016 dokazovanie na preukázanie vlastníckeho práva žalobkyne k vylučovaným nehnuteľnostiam. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí poukázal na § 19 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom ku dňu vyhlásenia konkurzu (ďalej len „ZKV“); § 4 ods. 1, § 41 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. Katastrálneho zákona; § 19a ods. 1 až 4 zákona č. 92/1991 Zb. o veľkej privatizácii (ďalej len „zákon o veľkej privatizácii“); § 39 a § 134 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka; § 470 ods. 1, 2 a § 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“).

5. Podľa súdu prvej inštancie, je nesporné že predmetné nehnuteľnosti boli žalovaným zaradené do súpisu konkurznej podstaty, sú jeho súčasťou doteraz a účinky konkurzu naďalej trvajú. Žalobkyňa uplatnila svoj nárok v súlade s § 19 ods. 2 ZKV, pričom návrh na začatie konania podala včas.

6. Rovnako je podľa krajského súdu nesporné, že žalobkyňa svoje vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti zapísanej do konkurznej podstaty osvedčuje listom vlastníctva č. XXXX, je preto osobou konkurzom dotknutou a k podaniu návrhu na vylúčenie veci zo súpisu oprávnenou. Je taktiež nesporné, že úpadca nadobudol predmetnú nehnuteľnosť od FNM SR na základe privatizačnej zmluvy, preto sa na tento prevod vzťahuje okrem všeobecných predpisov aj špeciálny právny predpis, a to zákon o veľkej privatizácii.

7. Krajský súd zdôraznil, že zákon o veľkej privatizácii ako osobitný právny predpis vzťahujúci sa na privatizáciu majetku štátu, špecificky upravuje otázku neplatnosti právnych úkonov, vykonaných v súvislosti s privatizovaným majetkom, a to nielen právnych úkonov medzi nadobúdateľom privatizovaného majetku a treťou osobou, ale aj všetkých na ne nadväzujúcich právnych úkonov. Zákonodarca s účinnosťou od 14.09.1995 zaviedol do Zákona o veľkej privatizácii § 19a, ktorý postihuje právne úkony, vykonané v rozpore s predmetným ustanovením, absolútnou neplatnosťou. Ak aj zákonodarca umožnil kupujúcim prevádzať majetok s predchádzajúcim súhlasom FNM SR, tak len s rozvázovacou podmienkou, že v prípade, ak predávajúci poruší povinnosti uložené ustanovením § 19a, t. j. nepoužije výnos z predaja privatizovaného majetku na splatenie záväzkov voči FNM SR, právne úkony (prevod privatizovaného majetku), ako aj nadväzujúce právne úkony (akékoľvek ďalšie prevody) sú zo zákona neplatné. Nakoľko k prevodu predmetnej nehnuteľnosti na právneho predchodcu žalobkyne došlo na základe kúpnej zmluvy zo dňa 12.10.2000, t. j. po zavedení novely § 19a zákona o veľkej privatizácii (účinná od 14.09.1995), na platnosť prevodu sa podľa krajského súdu vyžadovalo splnenie oboch podmienok stanovených v § 19a ods. 2 a 3 zákona o veľkej privatizácii, v opačnom prípade sú úkony nadobúdateľa a na ne nadväzujúce úkony týkajúce sa prevodu privatizovaných nehnuteľností neplatné. Porušenie citovaných podmienok má za následok absolútnu neplatnosť právnych úkonov, týkajúcich sa prevodu privatizovaného majetku.

8. Súd prvej inštancie uviedol, že na základe zmluvy č. 48/92 zo dňa 27.07.1992 došlo k prevodu

vlastníckeho práva k veciam, iným právam a iným majetkovým hodnotám, ktoré slúžia alebo vzhľadom na svoju povahu majú slúžiť k prevádzkovaní časti podniku z FNM SR na Vodohospodárske stavby a.s., a to v súlade so zákonom č. 91/1992 Zb. Písomnou žiadosťou o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku zo dňa 28.07.2000 žiadali Vodohospodárske stavby a. s. Nitra FNM SR o súhlas s odpredajom nehnuteľností, okrem iného aj tých, ktoré sú predmetom sporu. Žiadosť spracovala sekcia sledovania pohľadávok FNM SR a bola predložená výkonnému výboru spolu s návrhom uznesenia a kartou žiadateľa. V karte žiadateľa sa uvádza, že „vzhľadom k tomu, že situácia dospela až do štádia, že v súčasnosti hrozí zahájenie exekúcií takmer na celý majetok kupujúceho, treba privítať snahu PKB a.s. pobočka Nitra ako majoritného záložného veriteľa postupovať spoločne s FNM SR. Ak budeme vychádzať z hodnoty tohto majetku podľa znaleckých posudkov je v súčasnosti založený v prospech PKB majetok vo výške 40,7 mil. Sk a v prospech FNM SR majetok vo výške 4,8 mil. Sk. Za predpokladu, že pri predaji majetku budú výnosy z predaja nehnuteľností rozdelené medzi oboch veriteľov minimálne v pomere hodnoty záložných práv, doporučujem výkonnému výboru schváliť žiadosť kupujúceho podľa priloženého návrhu uznesenia. Listom zo dňa 31.08.2000 FNM SR na základe žiadosti Vodohospodárske stavby a.s., so sídlom v Nitre zo dňa 31.07.2000 a v súlade s uznesením Výkonného výboru FNM č. 16/35/00 zo dňa 22.08.2000 udelil súhlas na uvoľnenie záložného práva a odpredaj nehnuteľného majetku podľa zoznamu špecifikovaného v súhlase za podmienky, že výnos z tohto predaja - podľa predložených znaleckých posudkov ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk - použije kupujúci na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR. Dňa 12.10.2000 uzatvoril úpadca ako predávajúci s kupujúcimi C. H. s manželkou V. a V. W. W. s manželkou N. kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod predmetných nehnuteľností. Dňa 16.07.2001 uzatvorili C. H. s manželkou a V. W. W. s manželkou ako predávajúci s V. Q. S. s manželkou I. ako kupujúcimi kúpnu zmluvu, ktorou boli prevedené predmetné nehnuteľnosti. Darovacou zmluvou zo dňa 23.11.2004 spísanou vo forme notárskej zápisnice N 128/2004 notárkou JUDr. Zuzanou Matejovovou, so sídlom v Nitre boli predmetné nehnuteľnosti prevedené na žalobkyňu. Úpadca na základe udeleného súhlasu predal nehnuteľnosti nielen právny predchodcom žalobkyne, ale aj ďalším subjektom, jedným z nich bola spoločnosť Kovospol Nitra spol. s r.o. Spoločnosť Kovospol Nitra, spol. s r.o. úpadca predal nehnuteľnosti kúpnu zmluvou zo dňa 21.02.2001, za kúpnu cenu vo výške 11.801.460,- Sk. Z tohto predaja úpadca evidoval voči spoločnosti Kovospol Nitra, spol. s r.o. pohľadávku vo výške dojednanej ceny, t. j. v sume 11.801.460,- Sk.

9. V ostatnej časti napadnutého rozhodnutia krajský súd poukázal na výpovede svedkov V. Q. S., V. W. D. a V. C. Q.. Krajský súd zdôraznil, že je povinný vychádzať zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu do tej miery, že tento právny názor súdu jedine a výhradne je určujúci pre rozhodnutie vo veci. Prvoinštančný súd sa pridržiaval právnych záverov odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že v prejednávanej veci nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok medzi Fondom národného majetku SR a Vodohospodárskymi stavbami. Z čl. I bod 1 a 2 Dohody o vzájomnom započítaní aj podľa krajského súdu vyplýva, že Vodohospodárske stavby stratili postavenie veriteľa vo vzťahu k pohľadávke 11.801.460,- Sk, pričom novým veriteľom tejto pohľadávky sa stal FNM SR. Nakoľko Vodohospodárske stavby nemali voči FNM SR v dohode uvedenú pohľadávku (veriteľom tejto pohľadávky už bol bezodplatne FNM SR), podľa čl. I bod 4 nemohlo dôjsť k platnému započítaniu. Predmetom dohody neboli vzájomné pohľadávky medzi FNM SR a Vodohospodárskymi stavbami, a preto nemohlo dôjsť k stretu vzájomných pohľadávok, ako i k zániku pohľadávky FNM SR v čl. I bod 3 uvedenej dohody. Neurčitosť pohľadávky v zmluve o jej započítaní spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o započítaní podľa § 37 Občianskeho zákonníka Naviac pohľadávka započítavaná fondom, t. j. 24.954.000,-Sk a príslušenstvo nie je určitá. Preto úpadca postupoval pri predaji privatizovaných nehnuteľností v rozpore s § 19a zákona o veľkej privatizácii, nakoľko získanými prostriedkami prednostne neuhradil svoj záväzok voči fondu. Krajský súd dodal, že Najvyšší súd SR ďalej jednoznačne skonštatoval, že zo znenia kúpnej zmluvy z 12.10.2000 (t. j. kúpna zmluva medzi Vodohosp. stavbami a C. H.) vyplýva, že kúpna cena 4.458.600,- Sk a 85.060,- Sk nebola v zmysle prísľubu obsiahnutého v písomnej žiadosti úpadcu o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku, ako aj podľa § 19a zákona o veľkej privatizácii, poukázaná na účet fondu, ale na účet súdnej exekútorky. Úpadca preukazoval splnenie svojej povinnosti (prednostná úhrada súm 6.866.021,- Sk a 4.800.000,- Sk), v prospech fondu dohodou zo dňa 21.02.2001. Súd prvej inštancie preto rovnako ako odvolací súd dospel k záveru, že

žalobkyňa svoje vlastnícke právo k vylučovaným nehnuteľnostiam doložila neplatnými zmluvami. Krajský súd dodal, že zamietol návrh žalobkyne na vypočutie svedkov N. J. D., V. C. Q., V. C. R., V. I. Homolu, nakoľko ich vypočutie, vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu by bolo bezpredmetné. Krajský súd rovnako zamietol aj návrh žalobkyne na pripojenie súdnych spisov Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11Cbi/23/2000 a 17Cbi/23/2000, nakoľko s prejednávanou vecou nesúvisia.

10. Súd prvej inštancie sa na základe právneho názoru odvolacieho súdu zameril na preukázanie vlastníckeho práva žalobkyne k vylučovaným nehnuteľnostiam podľa § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobkyňa nedoložila svoje vlastnícke právo platnými kúpno-predajnými zmluvami. Krajský súd zdôraznil, že funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej úpravy daná „so zreteľom na všetky okolnosti“.

11. Krajský súd dospel k záveru, že ani jeden nadobúdateľ nehnuteľností nebol dobromyseľný a nebola naplnená nerušená a plynulá držba po dobu 10 rokov. Princíp dobrej viery vo všeobecnosti chráni účastníkov súkromnoprávných vzťahov a predstavuje jeden z prejavov ústavného princípu právnej istoty. Podľa § 134 Občianskeho zákonníka sa do vydržacej doby počíta aj oprávnená držba právneho predchodcu vydržiteľa. Pokiaľ bezprostredný predchodca nebol oprávneným držiteľom, nemôže si oprávnený držiteľ započítať dobu oprávnenej držby vzdialenejšieho predchodcu.

12. Pri hodnotení dobrej viery je podľa krajského súdu potrebné vziať do úvahy, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno od neho požadovať podľa okolností a povahy daného prípadu, nemal, resp. mohol mať počas celej vydržacej doby dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Dobrá viera zaniká v okamihu, kedy sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli uňho vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec podľa práva patrí. Už pri prvom predaji predmetných nehnuteľností zo strany Vodo hospodárskych stavieb, a.s. kupujúcim - C. H. s manželkou a V. W. W. s manželkou si v kúpnej zmluve zo dňa 12.10.2000 v bode III. dohodli, že kúpna cena bude vyplatená na účet súdnej exekútorky, čo je v rozpore s § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii. Podľa tohto ustanovenia po vydaní súhlasu fondu nadobúdateľ privatizovaného majetku bol povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu. Spôsob platby musel vyvolať u nadobúdateľa majetku pochybnosti o správnosti takejto úhrady. Kupujúci preto podľa krajského súdu neboli dobromyseľní. Pokiaľ ide o následný predaj V. Q. Dvoranovi dňa 23.11.2004, v zmysle jeho výpovede bol predsedom predstavenstva úpadcu a vedel o celom procese predaja nehnuteľností, počnúc dohodou s fondom o započítaní a spôsobe platby. Preto si musel byť vedomý, že môže ísť o porušenie zákona. Ani on nebol dobromyseľný držiteľ. Pokiaľ ide o darovaciu zmluvu zo dňa 23.11.2004, ktorou boli predmetné nehnuteľnosti darované Ing. Dvoranom žalobkyne, nebola splnená 10 ročná lehota dobromyseľného užívania nehnuteľností. Z vyššie uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že úpadca porušil zmluvné a zákonné povinnosti spojené s predajom podniku, o čom nadobúdatelia mali vedomosť, a preto držba a užívanie predmetných nehnuteľností nebolo dobromyseľné a nemohli nadobudnúť ani vlastnícke právo vydržaním.

13. Na základe vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 C. s. p. podľa úspechu v konaní tak, že žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, aj súdom odvolacieho konania.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b/, e/, h/ C. s. p. a podľa § 389 ods. 1 písmeno b/, c/ C. s. p. v spojení s § 391 ods. 1 C. s. p. žalobkyňa žiadala napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

15. Žalobkyňa uviedla, že v predmetnej veci už raz bolo vydané rozhodnutie v jej prospech, ktoré rozhodnutie bolo na základe odvolania žalovaného zrušené. Následne bolo vytýčené pojednávanie, ktoré bolo na základe žiadosti žalobkyne odročené do právoplatného skončenia veci vedenej na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 2ObdoV/1/2014, ktoré konanie sa týka skutkovo a právne totožnej veci vedenej na

súde prvej inštancie pod sp. zn. 9Cbi/28/2010. V zmysle rozhodnutia dovolacieho súdu, bol žalovaný zaviazaný právoplatne vylúčiť vec zo súpisu konkurznej podstaty. Žalobkyňa poukázala na str. 7 rozsudku dovolacieho súdu, kde sa uvádza, že žalovaný uzavrel s tretími osobami kúpne zmluvy, a to v počte 11 zmlúv. Takto rodičia žalobkyne od pôvodných kupujúcich odkúpili nehnuteľnosti tvoriace predmet tohto sporu a následne ich darovacou zmluvou previedli na žalobkyňu. V rozhodnutí dovolacieho súdu, sa ďalej uvádza, že neplatnosť zmluvy má byť výnimkou, nie zásadou. Poukazuje sa tiež na judikatúru ústavného súdu v súvislosti s prílišným právnym formalizmom vo výklade platných právnych predpisov a zmlúv. Základným princípom výkladu zmlúv je preto prioritou výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy pred výkladom, ktorý k neplatnosti zmluvy vedie.

16. Ďalej sa podľa žalobkyne v rozhodnutí dovolacieho súdu poukazuje na to, že „žalobca žiadnym spôsobom nepochybil, splnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy i zákona a takto v dobrej viere kúpené nehnuteľnosti následne desať rokov užíval.“ Dovolací súd zdôraznil, že vychádzajúc z ustálenej judikatúry ústavného súdu, kedy bola stanovená povinnosť pre všeobecné súdy zohľadňovať špecifické okolnosti a individuálne súvislosti každého konkrétneho prípadu tak, aby bolo dosiahnuté spravodlivé riešenie veci t. j. také, aby úzkostlivé lipnutie na litere zákona v prospech jednej procesnej strany nespôsobilo výraznú nespravodlivosť druhej procesnej strane.

17. Žalobkyňa v odvolaní ďalej poukázala na to, že súd prvej inštancie jej návrhy na vypočutie svedkov JUDr. Edity Šupovej - súdnej exekútorky, V. C. Q., V. C. R. a V. W. R., zamietol. Rovnako ako pripojenie spisov pod sp. zn. 11Cbi/23/2000 a 17Cbi/23/2000. Žalobkyňa má za to, že nevykonaním ňou navrhovaných dôkazov, jej súd prvej inštancie znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Nevykonanie týchto dôkazov, malo podľa žalobkyne za následok nesprávne rozhodnutie s tým, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho posúdenia veci.

18. Na záver odvolania žalobkyňa opätovne zdôraznila, že nehnuteľnosti nadobudla v dobrej viere ako svoje vlastné. O žiadnej právnej vade nikdy nevedela. To, že jej právni predchodcovia platili kúpnu cenu na účet súdnej exekútorky, taktiež nevedela. V konečnom dôsledku sa žalobkyňa domnieva, že pokiaľ v konaní bola vedená exekúcia na majetok Vodohospodárskych stavieb a.s., ani kupujúci nemali inú možnosť úhrady kúpnej ceny, ako na účet súdnej exekútorky. Spolu s jej právnymi predchodcami, nehnuteľnosti v dobrej viere ako svoje vlastné užívala viac ako desať rokov. Objektívne preto u nej nevznikli pochybnosti o vlastníctve k týmto veciam, a to ani potom, ako jej bola doručená výzva zo strany Krajského súdu v Bratislave, na podanie žaloby.

19. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdil. Žalovaný uviedol, že ťažisko odvolania žalobkyne spočíva v odvolaní sa na rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 28.04.2016, sp. zn. 2ObdoV/1/2014. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 27.10.2016, č. k. II. ÚS 796/2016-19, ktorým uznesením ústavný súd sťažnosti žalovaného vyhovel a prijal sťažnosť na ďalšie konanie a odložil vykonateľnosť rozsudku dovolacieho súdu.

20. Žalovaný ďalej uviedol, že tvrdenie žalobkyne o tom, že v konaní sp. zn. 9Cbi/28/2010 a v tomto konaní sa jedná o totožný skutkový a právny stav, nie je pravdivé. Dodal, že skutkové okolnosti pri uzatváraní kúpnej zmluvy posudzovanej v konaní sp. zn. 9Cbi/28/2010 a dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy ako nadobúdacieho titulu žalobcov, boli iné ako skutkové okolnosti uzatvárania kúpnej zmluvy posudzovanej v tomto konaní. Skutkové okolnosti boli odlišné v tom, že k uzatvoreniu kúpnej zmluvy posudzovanej v konaní sp. zn. 9Cbi/28/2010, došlo pred udelením súhlasu Fondu národného majetku Slovenskej republiky, čo je prvou podmienkou, ktorej nedodržanie priamo zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa §19a zákona o veľkej privatizácii. Nakoľko odvolací súd založil svoj zmeňujúci rozsudok zo dňa 26.02.2015, sp. zn. 4Obo/65/2012, na porušení prvej podmienky § 19a zákona o veľkej privatizácii, ostatnými námietkami žalovaného, ktoré sú predmetom posúdenia aj v tomto konaní, sa už nezaoberal.

21. Podľa žalovaného, v podanom odvolaní žalobca zdôrazňuje zásadu prednosti platnosti zmluvy pred jej neplatnosťou a odmietnutie prílišného formalizmu vo výklade právnych predpisov v judikatúre ústavného súdu. S uvedenou zásadou súhlasí aj žalovaný, túto zásadu však nie je možné aplikovať na dôvody neplatnosti kúpnej zmluvy v prejednávanej veci. Dodal, že neplatnosť kúpnej zmluvy v prejednávanej veci nespôsobuje nejasná formulácia, ani neurčitosť predmetu zmluvy. Kúpna zmluva, ktorú uzatvorili V. W. W. s manželkou a C. H. s manželkou, je určitá a zrozumiteľná. Absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy založili v zmluve dohodnuté podmienky o zaplatení kúpnej ceny, ktoré sú v priamom rozpore s § 19a zákona o veľkej privatizácii a ktoré viedli k porušeniu tohto zákona.

22. K odvolacej námietke o zamietnutí vypočutia žalobkyňou uvedených svedkov, žalovaný uviedol, že opakované vypočutie svedkov by do objasnenia okolností nadobúdania majetku úpadcu neprinesli nové informácie, ktoré by „prelomili“ váhu už vykonaných dôkazov. Z listinných dôkazov podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že uzatváranie kúpnych zmlúv, vrátane v tomto konaní posudzovanej kúpnej zmluvy, bolo v rozpore so žiadosťou o udelenie súhlasu k prevodu majetku úpadcu zo dňa 28.07.2000. Nebol predložený jediný dôkaz o tom, že by fond vedel o uzatváraní konkrétnych kúpnych zmlúv s konkrétnymi podmienkami úhrady kúpnej ceny.

23. Na rozdiel od odporovacích žalôb, ktoré s prejednanou vecou nesúvisia, žalovaný poukázal na rozsudok v súvisiacej veci žalobcov V. W. W. s manželkou a C. H. s manželkou. V poradí druhým rozsudkom zo dňa 08.03.2016, č. k. 8Cbi/27/2010-442, Krajský súd v Bratislave žalobu zamietol. Krajský súd kúpnu zmluvu, ktorou žalobcovia nadobudli aj tie nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, označil za neplatnú. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom rozhodol prihliadnuc na záväzný právny názor odvolacieho súdu vyslovený v uznesení zo dňa 27.08.2015, sp. zn. 2Obo/43/2013. Žalovaný dodal, že uvedený rozsudok nie je právoplatný, pretože žalobcovia podali odvolanie, ktoré je vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 2Obo/20/2016.

24. Žalovaný ďalej v podanom vyjadrení zdôraznil, že dôkazy, ktoré súd vykonal, sú dostatočným podkladom na to, aby súd dospel k záverom, ktoré rešpektujú právne predpisy sú správne, spravodlivé a zákonné. Tvrdenie žalobkyne, že spolu s právnymi predchodcami užívala v dobrej viere kúpené nehnuteľnosti viac ako desať rokov, nie je podľa žalovaného pravdivé. Kupujúci V. W. W. s manželkou a C. H. s manželkou uzatvorili kúpnu zmluvu 12.10.2000. Výzva súdu na podanie vylučovacej žaloby bola žalobkyňi doručená 08.07.2010, t. j. pred uplynutím doby 10 rokov užívania sporných nehnuteľností. Kupujúci v prvom rade, ani V. Q. S. ako kupujúci v druhom rade, podľa žalovaného objektívne neboli dobromyseľní. Ak mali kupujúci vedomosť o tom, že bol daný súhlas fondu na odpredaj nehnuteľností, žalovaný má za to, že museli mať vedomosť aj o ustanovení § 19a zákona o veľkej privatizácii, ktoré prevod majetku a jeho podmienky upravuje.

25. Tvrdenie o zaplatení kúpnej ceny prednostne na úhradu záväzkov úpadcu voči fondu započítaním na základe Dohody o započítaní, je podľa žalovaného potrebné aj bez akejkoľvek ďalšej výhrady k samotnému započítaniu ako čisto účelové, odmietnuť. Kupujúci v prvom rade v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy nemohli vedieť, že o štyri mesiace neskôr úpadca uzatvorí Dohodu o započítaní, navyše neplatný právny úkon nie je možné konvalidovať následným iným právnym úkonom. Dobromyseľnosť žalobkyne ako blízkej osoby V. Q. S., je podľa žalovaného v tejto veci právne irelevantná, nakoľko je preukázané, že V. Q. S. pri uzatváraní kúpnych zmlúv konal v rozpore so zákonom o veľkej privatizácii.

26. Žalovaná sa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného a uviedla, že samotná okolnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky prijal sťažnosť a odložil vykonateľnosť rozsudku dovolacieho súdu sp. zn. 2ObdoV/1/2014, nemá za následok neplatnosť tohto rozhodnutia. Tento rozsudok je právoplatný. Ak by žalovaný túto skutočnosť považoval za tak vážnu, potom by zrejme bol podľa žalobkyne navrhol prerušiť konanie sp. zn. 10Cbi/32/2010 do právoplatného skončenia konania sp. zn. II. ÚS 796/2016, takýto postup však ne zvolil.

27. Odlišnosť skutkových okolností v konaní sp. zn. 10Cbi/32/2010 a 9Cbi/28/2010 vidí žalovaný v tom, že v konaní sp. zn. 9Cbi/28/2010 došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy pred udelením súhlasu FNM

SR. Žalobkyňa poukázala na tú okolnosť, že pokiaľ v konaní 9Cbi/28/2010 žalovaný namietal ohľadne tejto zmluvy rozpor so zákonom v tom, že súhlas FNM SR mal byť daný pred uzavretím zmluvy a takto sa nestalo, v prejednávanej veci bol daný súhlas FNM SR pred uzavretím zmluvy. Týmto žalobkyňa chcela poukázať na to, že v prejednávanej veci je skutkový stav ešte jednoduchší ako vo veci sp. zn. 9Cbi/28/2010.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [§ 470 ods. 1, 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C. s. p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť.

29. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. (ďalej len ZKV) majetok podliehajúci konkurzu, tvorí konkurznú podstatu.

30. Podľa § 19 ods. 1 ZKV, ak sú pochybnosti, či vec patri do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie vecí do súpisu.

31. Súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnenne (§ 19 ods. 2 ZKV).

32. Predmetom odvolacieho konania je právo žalobkyne na vylúčenie nehnuteľností špecifikovaných v žalobe zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby, a.s. Nitra.

33. Žaloba o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty je procesnou žalobou, ktorou sa tretia osoba, tzv. vylučovateľ domáha ochrany svojho práva, do ktorého sa konkurzom zasiahlo. Osoba, ktorá sa domáha vylúčenia vecí zo súpisu majetku konkurznej podstaty musí preukázať nielen to, že vec nemala byť do súpisu zaradená, ale i to, že právo, ktoré vylučuje zaradenie vecí do súpisu majetku konkurznej podstaty, svedčí jej.

34. Súd prvej inštancie zistil, že na základe zmluvy č.48/92 zo dňa 27.7.1992 došlo k prevodu vlastníckeho práva k veciam, iným právam a iným majetkovým hodnotám, ktoré slúžia alebo vzhľadom na svoju povahu majú slúžiť k prevádzkovaniu časti podniku z FNM SR na Vodohospodárske stavby a.s., a to v súlade so zákonom č.92/1991 Zb.

35. Písomnou žiadosťou o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku zo dňa 28.07.2000 požiadali Vodohospodárske stavby FNM SR o súhlas s odpredajom nehnuteľností, okrem iného aj tých, ktoré sú predmetom sporu.

36. Listom zo dňa 31.08.2000 FNM na základe žiadosti Vodohospodárskych stavieb a.s. Nitra a v súlade s uznesením Výkonného výboru FNM č.16/35/00 zo dňa 22.08.2000 udelil súhlas na uvoľnenie záložného práva a odpredaj nehnuteľného majetku podľa zoznamu špecifikovaného v súhlase za podmienky, že výnos z tohto predaja - podľa predložených znaleckých posudkov ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk - použije kupujúci na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR.

37. Dňa 12.10.2000 uzatvorili Vodohospodárske stavby a.s. Nitra ako predávajúci s kupujúcimi C. H. s manželkou V. a V. W. W. s manželkou N. kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod predmetných nehnuteľností. Dňa 16.07.2001 uzatvorili C. H. s manželkou a V. W. W. s manželkou ako predávajúci s V. Q. Dvoranom s manželkou I. ako kupujúcimi kúpnu zmluvu, ktorou boli prevedené predmetné nehnuteľnosti. Darovacou zmluvou zo dňa 23.11.2004 spísanou vo forme notárskej zápisnice N 128/2004 notárkou JUDr. Zuzanou Matejovovou, so sídlom v Nitre boli predmetné nehnuteľnosti

prevedené na žalobkyňu.

38. Súd prvej inštancie pri posudzovaní vlastníckeho práva žalobkyne správne vychádzal z ust. § 19a zák.č.92/1992 Zb., keďže úpadca nadobudol nehnuteľnosti na základe privatizačnej zmluvy, preto bolo potrebné aplikovať špeciálny právny predpis zákon č. 92/1991 Zb. o veľkej privatizácii.

39. Dospel tiež k správne záveru, že v zmysle § 19a ods.2 zák. č. 92/1991 Zb. podmienkou k platnému prevodu sprivatizovaného majetku na tretie osoby je súhlas FNM SR, ktorý tento udelil dňa 31.8.2000. Druhou podmienkou k platnosti prevodu privatizovaných nehnuteľností bolo použitie takto získaných finančných prostriedkov prednostne na úhradu záväzkov nadobúdateľa voči fondu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto podmienka splnená nebola, nakoľko vychádzajúc z predchádzajúceho zrušovacieho rozhodnutia odvolacieho súdu v danej veci skonštatoval, že dohodou o vzájomnom započítaní pohľadávok uzavretou medzi FNM SR a Vodohospodárskymi stavbami a.s. Nitra ktorú žalobkyňa predložila za účelom úhrady záväzku voči FNM SR, nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky a Vodohospodárskymi stavbami a.s. Nitra.

40. Na základe uvedeného, nakoľko podmienky platného prevodu vlastníckeho práva na žalobkyňu neboli splnené, konštatoval, že nebola dodržaná zákonná 10 ročná vydržacia lehota, keďže predchodcovia žalobkyne v držbe neboli dobromyseľní.

41. Proti rozsudku žalobkyňa namieta, že v skutkovo totožnej veci rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 2ObdoV/1/2014, ktorým žalovaný bol zaviazaný právoplatne vylúčiť vec zo súpisu konkurznej podstaty. Na pojednávaní konanom dňa 21.9.2016 žalobkyňa zotrvala na návrhu na vypočutí svedkov JUDr. Edity Šupovej súdnej exekútorky, V. C. Q., V. C. R. a V. I. Homolu a zároveň požadovala pripojiť spisy sp. zn. 11Cbi/23/2000 a 17Cbi/23/2000, ktorému návrhu súd prvej inštancie nevyhovel, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Nakoniec namietla, že predmetné nehnuteľnosti nadobudla v dobrej viere a o žiadnej právnej vade nikdy nevedela, ako i skutočnosti, že jej právni predchodcovia platili kúpnu cenu na účet súdnej exekútorky taktiež nevedela.

42. K odvolaniu žalobkyne odvolací súd uvádza, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. apríla 2016, č. k. 2ObdoV/1/2014, na ktorý žalobkyňa poukazovala v odvolacom konaní bol nálezom ÚS SR sp. zn. II ÚS/796/2016-65 z 22. júna 2017 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze okrem iného vyslovil, že právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenia zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom.

43. Podľa odvolacieho súdu nie je dôvodné ani tvrdenie žalobkyne, že nevykonaním navrhovaných dôkazov bolo upreté jej právo na spravodlivý proces.

44. Podľa § 185 ods.1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

45. V zmysle citovaného ustanovenia C. s. p. je súd subjektom, ktorý určuje, čo sa bude dokazovať, ako bude dokazovanie prebiehať, ktoré skutočnosti bude považovať za preukázané a ktoré dôkazy vykoná.

46. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania, keď jej návrh na vypočutie svedkov považoval so zreteľom na zistený skutkový stav bezpredmetný a návrhu na pripojenie spisov nevyhovel z dôvodu, že s vecou nesúvisia, s ktorým záverom sa stotožnil aj odvolací súd.

47. Keďže rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná prináleží súdu, zamietnutím návrhu žalobkyne na doplnenie dokazovania jej nebolo upreté právo na spravodlivý proces.

48. V ostatnom žalobkyňa namietala, že predmetné nehnuteľnosti nadobudla v dobrej viere, o právnej vade, ako i skutočnosti, že právni predchodcovia platili kúpnu cenu na účet súdnej exekútorke nevedela. Súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ ide o darovaciu zmluvu zo dňa 23.11.2004, ktorou boli predmetné nehnuteľnosti darované V. S. žalobkyni nebola splnená 10 ročná lehota dobromyseľného užívania nehnuteľnosti.

49. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 549/2015-33 zo dňa 16. marca 2016, v zmysle ktorého aj keď Občiansky zákonník explicitne neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa, s výnimkou vydržania nemožno bezvýnimočne tvrdiť, že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu (dominum auctoris) povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva. V tomto smere musí dôjsť aj k určitému posunu v doterajšej judikatúre ústavného súdu v riešení otázky „nemo plus hiris“ (I. ÚS 50/2010) o nové interpretačné závery či vývoj sociálnej reality najmä v zmysle zásadnej ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou v určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Navyše, ak bol potvrdený údajmi z verejnej štátom vedenej evidencie a najmä, keď ho potom aprobuje aj príslušný orgán verejnej moci [kataster nehnuteľností, súd a pod.].

50. Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009). Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jeho spochybňovaní treťou osobou.

51. Obdobnou problematikou sa zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky (napr. III. ÚS 415/15 op.) a v ostatnom náleze sp. zn. III. ÚS 247/14 z 28. januára 2016 zhrnul svoju doterajšiu judikatúru s jasným záverom o originárnom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom, ktorému treba poskytnúť ústavnoprávnu ochranu, ak odvodzoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľností od právneho úkonu, ktorý by bol neskôr posúdený hoci aj absolútne neplatným. Nevyhnutným predpokladom pre tento originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je dobrá viera nadobúdateľa, ktorú sú všeobecné súdy povinné dôsledne posúdiť s ohľadom na individuálne okolnosti každého prípadu. Potom už zistenie, že osoba bola v dobrej viere, zakladá poskytnutie ochrany jej vlastníckemu právu. Ústavný súd sa domnieva, že toto pravidlo možno použiť aj pre riešenie skutkovo podobných prípadov na území Slovenska, lebo nám dáva rozumný zmysel na usporiadanie celej matérie, pri rovnakom právnom základe (č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení).

52. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie nadobudnutie vlastníctva žalobkyňou posudzoval len na základe vydržania, čím vec nesprávne právne posúdil, z ktorého dôvodu nedostatočne zistil skutkový stav, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

53. Podľa § 391 ods. 2 C. s. p. je pre súd, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

54. Podľa § 396 ods. 3 C. s. p., o náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

55. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.). Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.). Rozsah, v akom sa

rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie.